

Ahirete Uğurladığımız Kardeşimin Ardından...

Ailemizin yakışıklısı, 7 kardeşin ortancası, en sempatik olanımız, 4 çocuğu ile babalıkta birincimiz, kardeşim İbrahim Özçelik; anne babasından ve kardeşlerinden önce hepimizi geçerek, ahiret yolculuğuna ilk çıkanımız oldu. 50 yaşına girmeden, 49'un son ayında 15 Aralık günü can emanetini Rahman ve Rahim olan Allah'ın ölüm meleğine teslim etti. Geçtiğimiz yıl EYT düzenlemesi sonrası emekli olmuştu. Orta 2'den terk ederek başladığı çalışma hayatında geçen 35 yılın ardından yorulmuş, sakin ve keyifli bir emeklilik yaşamak istiyordu. Üniversite çağlarındaki 3 kızının ardından, son dakika sürprizi olarak gelen 2,5 yaşındaki oğlu fiilen ailenin altın topuna dönmüş, tatlı bir sevgi ve heyecan kaynağı olmuştu. Düğün ve taziyelerde ailemizin temsilcisi, akrabalarımız arasında en çok irtibat kurandı. Baba ocağımızın kalkanı, annemizin yaveriydi.

Kardeşimdeki sabır ve anlayış hiç birimizde yok gibiydi. Aile binamızda büyüklerimizin koruyucusu ve güvencesi, ağır hasta olan babamıza en çok hizmet edenimizdi. Ona karşı gelemiyor, muzip gelen taleplerine dahi olmaz diyemiyorduk. Bizler bir yere giderken kendisi terste kalsa bile, geçerken beni de alın demesine itiraz etmek mümkün değildi.

Lanetlik mRNA sıvılarından en az ikişer doz olan birçok insan gibi, turbo kanser dehşetini hepimize yaşatarak, teşhis süreci ve hastalığının tamamını 3 aya sığdırarak, resmen kesinleştiğinde kemoterapi yapılmasına bile fırsat bırakmayarak, hepimizi şaşkınlık içinde koydu gitti. Doktorların tıbben yapılabilecek bir şey kalmadı dediği son durumda, kendisini rahatlatmak için geleneksel tedavi yöntemlerini bile uygulamaya imkan bırakmadan, 4x hızında seyredilen bir film gibi baş döndürücü bir seyirle çöktü gitti. Bu apansız gidişin ardından biricik tesellimiz, ağır bir eziyet çekmeden, aylarca ağrıyla kıvrınmadan, bir deri bir kemik kalasıya erimeden çabucak biten bir süreçle vefat etmesi oldu.

Küçük hücreli karsinom illetinin vahşi saldırılarını, birazcık olsun yavaşlatabileceğimiz çok kıymetli sayılı

günlerinde, ona yalancı umutlar vaat eden bazı din bezirganı şarlatanların verdiği sahte umutların boşa çıktığını görünce, daha da bir üzüntü ve kahrıyla gitti. Biz ne kadar uyarmaya çalışsak da “seni ilaç kullanmadan bile tedavi edebilirim” diyebilecek kadar pervasızlaşan birisine güvenmesinin çok yanlış olduğunu geç de olsa anlayarak mahzun gitti. Manevi telkin ve ibadetlerinde şimdiye kadar olumlu etkisini gördüğümüzden, itiraz etmeden saygılı davrandığımız inanç grubunun, en kritik zamanda yaptığı illüzyonundan kurtaramadık kardeşimizi. “Doktorlardan önce bize gel” diyen, Hindistan’dan ithal edilen bir avuç kuruyemiş ezmesini son bir tane kalmış mucize ilaç diyerek fahiş fiyatla pazarlayan, her icraatı ticari sonuca dönüşen bu kişilere muhalefet edince, kardeşimizi temelli kaybetme korkusu da yaşadık. Fiili dua yerine geçen normal ilaç ve bitkisel tedavilerin ihmal edilerek, sırf sözlü dua ile şifa aramanın uygunsuzluğunu, sebepler dairesinde ispat etmeyle uğraştık kardeşimize bu tuhaf hengame içinde. Kendisine sahte umutlar veren bu kişilerin; sadece adak ve bağış için iletişime açık, destekleri gerektiğinde erişilemez uzaklıkta olduklarını kahrıyla yaşayarak, bizlere karşı savunamayarak, içine attı acısını gitti kardeşim. O yüzden, sonradan başsağlığına gelen temsilcilerine, biz yandık bari başkaları yanmasın, kimseye boşuna sağlık ve şifa ümitleri vermeyin, haddinizi ve yetkinizi taşan alanlara girmeyin, hasta insanların çok kıymetli zamanlarını boşuna tüketmeyin diyebildim ancak.

Kimseye bariz ve kasıtlı bir zararı olmadı kardeşimin. Ama en büyük kötülüğü kendisine yaptı, sigara denilen zıkkımı son ayına kadar bırakmayarak. Kızsak da küssek de çaresiz kaldık sigara illetine karşı. Sinsice saldırıya geçen düşman gibi apansız bastırdı kanser hastalığı. Sebebi belli olsa da ilerleme şekli hiç normal değildi bu illetin. O yüzden turbo kanser demişler belli ki. Ne yazık ki kanser ve kalp krizi fırtınasını ciddiye alıp doğru dürüst araştıran, sağlık kayıtlarından yan etki sorgulamasını sağlayan bir sağlık yönetimimiz de olmadı bu süreçte. Kendi rızanla gönüllü denek olduğun için her şeye katlanacaksın anlayışını dayattılar umarsızca. Sebep olanlardan razı değiliz, Allah da yanlarına bırakmaz eminiz ama şu anda çaresiz bir uyum içindeyiz.

Covid sıvılarından olsun veya olmasın; sigara içen, alkol tüketen herkes, sıradan insanlara göre daha fazla kanser ve diğer kronik hastalıkların hedefi olmaya devam edecektir. Sadece vergi payını yükselterek, alkolden ehliyetini kaptıranları sosyal ve ekonomik idama mahkum ederek bu sorunları aşamayız. Eğitimden medyaya kadar çok yönlü bir mücadele ve aile temelli stratejik kararlar alarak ancak etkili olabiliriz.

Bir yandan kardeşimi kaybetmenin şaşkınlığı ve hüznü içinde bocalarken, diğer yandan Gazze’de kardeşleriyle beraber tüm sülalesini şehit verenlerin, yakın zamanda yaşadığımız deprem vb. felaketlerde en sevdiklerini aniden kaybedenlerin huzurunda kardeş acısını dillendirmenin bir nebze mahcubiyetini de yaşıyorum doğrusu. Tam burada sözler kifayetsiz, acılar tarifsiz kalıyor. Son nefesimize kadar hak batıl mücadelesinde doğru ve dik durabilenlerden olmayı seçip çalışmaktan, dünya imtihanını bitiren Müslümanlara rahmet okumaktan başka bir yol da bizlere yakışmıyor zaten. Öyleyse, başta Hz. Peygamber a.s. olmak üzere cümle geçmişimize, yakınlarımıza, şehitlerimize, anne-baba ve kardeşlerimizden ahirete uğurladıklarımıza ve hassaten biricik kardeşim İbrahim’in ruhuna el-Fatiha!...